

Reactie op vragen van lezers over de Da Vinci Code op de website.

Eén van de lezers stuurde de volgende e-mail als reactie:

“Ik vind het boek verwarrend. Ik voel me nog meer bedrogen door het instituut Kerk en zie hoe mijn kerk zich weer ontwikkelt in de theorieën van eeuwen geleden, zeker wat vrouwen betreft. Wat moet ik met dit gevoel?”

Ik heb je e-mail met vragen gekregen over hoe jij het lezen van de Da Vinci Code ervaart.

Ik kan me er iets bij voorstellen, en ik deel je bezorgdheid over bepaalde ontwikkelingen in de kerk die mij ook lief is, maar ik zal proberen duidelijker te maken wat ik in mijn bericht over de film en het boek al schreef:

“Het geraffineerde van dit boek is dat gebeurtenissen en feiten in een zodanige context en volgorde geplaatst worden dat het waarheidsgetrouw lijkt.”

Als je dan ook nog in kranten en tijdschriften actuele artikelen leest waarin beschreven wordt hoe de kerk gebruikt maakt van het werk en de inspanning van vrouwen, maar het laat afweten als het om functies gaat waar vrouwen invloed zouden kunnen uitoefenen, is de conclusie snel getrokken dat het dus waar kan zijn. Overigens is dit iets wat in de hele maatschappij een rol speelt. Kijk maar eens in het bedrijfsleven en de politiek en allerlei besturen hoeveel toonaangevende vrouwen er zijn. Dat blijft een kleine minderheid.

Voor mij is het hoopgevend, rechtvaardig en onomkeerbaar dat op wereldniveau op allerlei terreinen steeds meer vrouwen niet alleen naar geslacht maar steeds meer op kwaliteiten gewaardeerd worden en soms een leidinggevende rol spelen. Het is triest om het toe te geven, dat naast de sociale meer nog de economische wetten niet ongestraft genegeerd kunnen worden. Ook is het een feit dat wie eenmaal aan de macht is zijn invloed niet graag inlevert en voor zijn plaats knokt. Er is nog een lange weg te gaan voor vrouwen.

Juist in de Rooms-katholieke kerk is het mannenbolwerk op zijn sterkst. Maar in een groeiend aantal andere christelijke kerken zijn vrouwen prominenter aanwezig: de eerste vrouwelijke priesters in de Anglicaanse kerk, vrouwelijke dominees. Je moet wel oog voor dit soort lichtpuntjes hebben en de zegeningen tellen en je niet laten ontmoedigen door ongewenste situaties. Steeds opnieuw ontmoet ik binnen de kerk ruimdenkende mensen die zich niet laten verstikken in een knellend keurslijf van kerkelijke regeltjes, maar openstaan voor onontkoombare veranderingen in de geest van het evangelie en passend in deze tijd met een grote behoefte aan en belangstelling voor spiritualiteit. Ik ervaar dat als bemoedigend.

Lees de Da Vinci Code als De drie Musketers. In beide boeken komt de kerk er niet goed af en wordt het spel om de macht (kardinaal Richelieu!) kritisch beschreven. Dit spel is van alle tijden en blijvend. Wie hoor je nu nog over de Drie Musketers?

Het pijnlijke van de Da Vinci Code is, dat het zich afspeelt in de huidige tijd en je de neiging krijgt namen in te vullen van nog levende kerkelijke leiders en bestaande kerkelijke organisaties die ieder hun eigen belangen nastreven met dubbele agenda's.

Lees het boek niet als een historisch verantwoord geschiedenisverslag, maar wel als een denkbeeldige thriller en geniet van de mooie beschrijvingen van kunst. Al die zogenaamde aandacht in de pers is meer gericht op sensatie, dikt discutabele zaken extra aan om de verkoop te stimuleren van het boek en de DVD. Zoals sommige kunstenaars zelf al zeggen: “Het geeft niet wat er over je gezegd wordt, als ze maar over je kletsen!”

Overigens hoop ik na de vakantie een artikel klaar te hebben over de film “The passion of Christ.”

ziens.

Groetjes van Sjaak Stegers en hopelijk tot